

tioner i Snesevis møder op paa Tillægsbevillingsloven med betydelige Beløb til Dækning af deres Underskud. Det er nemlig ganske klart, at denne Fremgangsmaade er alt andet end egnet til at styrke de vedkommende Ledelsers økonomiske Energi. Den eneste forsvarlige Maade er den at opføre Udgifterne med de Beløb, som kan antages at ville medgaa, og saa tilkendegive de vedkommende — saaledes som det er sket i Aar —, at dermed skal de ogsaa nøjes, saa at de ikke kan vente at faa Ekstrabevillinger til Dækning af deres Underskud. Dette vil være en kraftig Spore til god Økonomi og til at kalde ogsaa den private Offervillighed frem. I enkelte Tilfælde har dette Princip dog ikke kunnet gennemføres; f. Eks. har det ikke kunnet ske for Tuberkuloseanstaltens Vedkommende, fordi man der er bundet af Tuberkuloseovens Takster; men der vil blive fremsat et Lovforslag om Forhøjelse af disse Takster, Forhøjelser, som dog under Hensyn til de Forhold, som nærmere vil blive udviklet ved Forslagets Fremsættelse, ikke kan være saa betydelige, at man helt kan undgaa Underskud. Med Hensyn til Hjemmet for Vanføre føres der Forhandlinger, hvorefter Tilskuddet kan ansættes efter lignende Principper, men disse Forhandlinger er ikke tilendebragt.

Besparelser paa Hundreder og atter Hundreder af Konti er der paa dette Finanslovsforslag i saa stort Omfang, som det kan ske under Hensyn til de gældende Priser og indenfor den bestaaende Lovgivnings Rammer. Man maa altid erindre, at et Finanslovsforslag ikke kan gaa udenfor den bestaaende Lovgivning; de yderligere Besparelser, der skal finde Sted, maa have Hjemmel i Forandringer i Lovgivningen. Men ved nærmere Undersøgelse af Finanslovsforslaget vil det vise sig, at de stedfundne Besparelser er meget betydelige, og de er bl. a. ogsaa tilvejebragt ved Forhøjelse af Taksterne paa Aandssvageanstalterne, Døstummeanstalterne, Rigshospitalet og andetsteds.

Udover de Udgiftsformindskelser, som i saa stort Tal findes paa dette Finanslovsforslag, vil det være nødvendigt at tilvejebringe yderligere Formindskelser, der imidlertid, som før nævnt, kun kan tilvejebringes ved Ændringer i Lovgivningen. Jeg tænker her paa de Besparelser, der nødvendigvis maa finde Sted med Hensyn til vort Militærvæsen. De kan ikke opføres her paa Finanslovsforslaget uden at have Hjemmel i Forandringer i de militære Love. Ligeledes maa største Delen

af de meget betydelige Besparelser, der vil fremgaa af den nye Ordning af Tjenestetidsreglerne, der paatænkes, finde deres Hjemmel i en Forandring af Tjenestemandsløven, og Forslag herom vil blive fremsat for dette høje Ting. Der er forskellige andre Omraader, hvor lignende Besparelser vil kunne tilvejebringes, men de maa have deres Hjemmel i Forandringer i Lovgivningen. Der er ogsaa en væsentlig Udgiftsforøgelse, som der maa skaffes Plads til paa Budgettet. Det er den Forøgelse af Udgifterne til Alderdomsunderstøttelsen, som vil være en Følge af Alderdomsunderstøttelseslovens Forandring til en Lov om Aldersrente.

Trods denne forandrede Opstilling af Finanslovsforslaget, der altsaa tilsyneladende paa mange Punkter giver Merudgift, men i Virkeligheden vil have den Følge at give Mindreudgift, kan naturligvis under de nuværende paa saa mange Omraader abnorme Forhold en forholdsvis stor Tillægsbevillingslov ikke undgaa. Dog tør jeg med Sikkerhed sige, at hvis Forholdene ikke udvikler sig aldeles katastrofalt, vil Tillægsbevillingsloven for 1922—23 blive meget væsentligt mindre end de Tillægsbevillingslove, vi i de senere Aar har kendt, og som vi desværre vil lære at kende endnu i dette Aar. Men de Udgifter, der er hjemlet i de midlertidige Love, maa jo ogsaa fremdeles opføres paa Tillægsbevillingsloven.

Der er selvfølgelig en overordentlig stor Vanskelighed forbundet med at faa Balance i en Periode, hvor man stadig maa regne med aftagende Indtægter. Det er sikkert, at man ogsaa i et vist Omfang kan regne med aftagende Udgifter, men desværre aftager Indtægterne meget stærkere end Udgifterne. Imidlertid, man maa, og man skal have Balance. Hvorledes denne Balance skal skaffes, og hvorledes den hele Finansplan skal forme sig, deroom kan jeg selvfølgelig ikke udtale mig i Dag; disse Udtalelser maa vente indtil den Dag, da jeg forelægger det nye Skatte-lovskompleks. Heller ikke agter jeg i Dag at komme ind paa de forskellige Spørgsmaal, der knytter sig til Arbejdsløshedsproblemet og Industrikrisen. Der vil blive rigelig Lejlighed til at komme tilbage dertil, antager jeg, under Finanslovbehandlingen; men i alt Fald Regeringen vil anse det for rigtigt, om man venter med at udtale sig i denne Henseende, indtil der er afgivet Betænkning i Henhold til de Undersøgelser, der er foretaget dels i Indenrigsministeriet, dels i Handels-